

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 019581 19 Кж 11
Бања Лука, 19.5.2020. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у Посебном вијећу за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Весне Антонић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптужених С.В. и А.Б. због кривичног дјела тешког убиства из члана 149. став 2. у стицају са кривичним дјелима недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. и изазивање опште опасности из члана 402. став 1., а у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама републичког јавног тужиоца и бранилаца оптужених изјављеним на пресуду Окружног суда у Бањој Луци – Посебног одјељења за организовани и најтеже облике привредног криминала број 11 0 К 019581 18 К 2 од 13.9.2019. године, у сједници вијећа одржаној дана 19.5.2020. године у присуству републичког јавног тужиоца др Драгице Глушац, оптужених и њихових бранилаца адвоката Р. Ф. К., мр М.Д., М. Д. П. и М.Д., донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе републичког јавног тужиоца и браниоца оптуженог С.В., а дјелимично уважавају жалбе бранилаца оптуженог А.Б. и у односу на њега преиначава у одлуци о казни пресуда Окружног суда у Бањој Луци – Посебног одјељења за организовани и најтеже облике привредног криминала број 11 0 К 019581 18 К 2 од 13.9.2019. године тако што му се на основу члана 32., 33. и 37. став 1. и 42. Кривичног закона Републике Српске за кривично дјело тешког убиства из члана 149. став 2. Кривичног закона Републике Српске утврђује казна затвора у трајању од 15 (петнаест) година, а казне за кривична дјела недозвољена производња и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. и изазивање опште опасности из члана 402. став 1. истог закона од по 9 (девет) мјесеци затвора узимају као правилно утврђене, за која је оглашен кривим том пресудом, па се о с у њ у ј е на јединствену казну затвора у трајању од 16 (шеснаест) година, у коју му се на основу члана 44. истог закона урачунава вријеме проведено у притвору од 16.10.2016. године па надаље.

У преосталом дијелу побијана пресуда остаје неизмјењена.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци – Посебног одјељења за организовани и најтеже облике привредног криминала број 11 0 К 019581 18 К 2 од 13.9.2019. године оглашени су кривим оптужени: С.В. због кривичног дјела тешког убиства из члана 149. став 2. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), за које му је утврђена казна затвора у трајању од осамнаест година, у стицају са кривичним дјелима недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. и изазивање опште опасности из члана 402. став 1., а у вези са чланом 23. КЗ РС, за која су му утврђене казне затвора у трајању од по једну годину и шест мјесеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 19 (деветнаест) година и оптужени А.Б. због кривичног дјела тешког убиства из члана 149. став 2. КЗ РС, за које му је утврђена казна затвора у трајању од седамнаест година, у стицају са кривичним дјелима недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. и изазивање опште опасности из члана 402. став 1., а у вези са чланом 23. КЗ РС, за која су му утврђене казне затвора у трајању од по девет мјесеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 18 (осамнаест) година, од оптужених су одузети предмети који су употријебљени за извршење кривичног дјела, обавезани су да надокнаде трошкове кривичног поступка, а оштећени су са имовинскоправним захтјевом упућени на парницу.

Против ове пресуде жалбе су благовремено изјавили републички јавни тужилац и браниоци оптужених.

Републички јавни тужилац жалбу изјављује због одлуке о казни, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи и оптуженим изрекну казне дуготрајног затвора. У одговору на жалбе бранилаца предложио је да се оне одбију као неосноване.

Бранилац оптуженог С.В., адвокат Р.Ф.К. из С., пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и оптужени ослободи од оптужбе или предмет врати истом суду на поновно суђење или да се одреди одржавање претреса пред овим судом.

Браниоци оптуженог А.Б., мр М.Д. и М.Д.П., адвокати из Б.Л., пресуду побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни и мјери безбједности, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење или да се пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе.

Бранилац истог оптуженог М.Д. адвокат из Т., пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење пред измијењеним вијећем или да се пресуда преиначи и

оптужени ослободи од оптужбе или одреди одржавање претреса пред овим судом.

У одговорима на жалбе тужилац је предложио да се жалбе бранилаца одбију као неосноване, а браниоци мр М.Д., М.Д.П. и М.Д. су у својим одговорима на жалбу тужиоца предложили да се та жалба одбије као неоснована.

Пошто је у складу са одредбама члана 320. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС) испитао побијану пресуду у дијелу који се побија жалбама, а по службеној дужности и да ли је на штету оптужених повријеђен Кривични закон, овај суд је одлучио као у изреци из следећих разлога:

Пажљивом анализом побијане пресуде у правцу жалбених приговора, није утврђено постојање битних повреда одредаба кривичног поступка на које се указује жалбама бранилаца оптужених.

Што се тиче разумљивости изреке побијане пресуде, којој све жалбе бранилаца упућују озбиљне критике, она садржи све чињенице и околности које чине обиљежје кривичних дјела за које су оптужени оглашени кривим, као и оне од којих зависи примјена осталих одредби кривичног закона. Радње оптужених су описане како у њиховој реалној дјелатности, као објективној компоненти, тако и у јасно израженом елементу свијести и воље, који дефинише њихов психички однос према тим радњама. Овакав опис је по свом садржају потпуно јасан и одређен и у свему одговара бићу наведених кривичних дјела, са свим елементима који их јасно одређују и диференцирају од других кривичних дијела. С обзиром да суд утврђује како је кривично дјело извршено на организован начин то је сасвим правилно све радње оптужених које су они предузимали, а за које није могуће нити је у оваком опредјељењу потребно утврдити тачно вријеме, ставио у један одређен временски период. Ово се односи на вријеме и начин прибављања путничког возила, таблица које су на возило стављене и аутоматске пушке, који су коришћени за извршење кривичног дјела лишења живота оштећеног Л.. С друге стране када се не може утврдити ко од више лица, која учествују као саизвршиоци у кривичном дјелу организованог лишавања живота, предузима одређену радњу, довољно је јасно када се све те радње опишу као заједничке ако из утврђених чињеница произилази да за то постоји њихова заједничка свијест и воља. Ово обухвата и радње набављања оружја и изазивања опште опасности паљењем возила ради прикривања кривичног основног дјела, које у оквиру радње извршења чине појединачна кривична дјела. Овим се изрека пресуде не чини неразумљивом нити се то одражава на правилност примјене одговарајуће одредбе кривичног закона која би могла бити на штету оптужених. Ово значи да су диспозитив оптужнице, а сходно томе и изрека пресуде, били јасни оптуженим по свим елементима бића кривичног дјела, тако да нема мјеста ни приговорима о повреди права на одбрану због њихове неразумљивости, као што то у својој жалби сугерише бранилац Д.

Суд је дужан да у пресуди да разлоге о одлучним чињеницама, па тако и о приговорима од којих зависи примјена одређене одредбе закона, а не о свим наводима странака и бранилаца. С обзиром да је против оптуженог Б. проведена истрага, у којој је он испитан на околности извршења свих кривичних дјела која

му се стављају на терет и потврђена оптужница, чиме је ваљаност истраге и услова за вођење поступка испитана, то су постојали сви законом прописани услови да се против њега одржи главни претрес, оптужени да своју одбрану и донесе одговарајућа одлука. Зато приговори одбране да није било услова за вођење кривичног поступка јер он, по њеном мишљењу, није био испитан на све околности у истрази не захтијевају посебан одговор од првостепеног суда, као што то жалба истог браниоца сматра.

Саслушањем свједока Љ.С., С.Д. и М.М., првостепени суд је разјаснио поријекло регистарске таблице која је била на запаљеном возилу. О томе је дао јасне и одређене разлоге, а с обзиром да недостаје њен дио и да се отуђење те таблице и не ставља на терет оптуженим већ само њено коришћење то је разјашњен и чињенични сегмент овог питања.

Везано за средства комуникације и средства за уништење трагова и паљење возила тачно је да та средства у изреци пресуде нису одређено наведена. Међутим, дајући разлоге суд се бави мобилним телефонима које су оптужени користили и у периоду извршења кривичног дјела, па је сасвим јасно да су то средства комуникације из изреке пресуде. Што се тиче средстава за уништавање трагова и доказа суд прихвата да су оптужени послуже извршења дјела запалили возило и у њему оружје којим је оштећени лишен живота. За паљење су очигледно потребна одговарајућа средства која суд, код немогућности да утврди о којим се средствима ради, подводи под отворени пламен. С обзиром на брзину горења, јачину ватре, што образлаже и утврђује исказима свједока А. и С.О. које су чуле ријечи „јеси видио како је плануло“, као и исказима осталих свједока да је пламен био брз, јак, изазвао експлозију и захватио дио зграде, сасвим је поуздано утврђено да се ради о одговарајућим средствима која то омогућавају. И не само да је утврђено, већ су о томе дати и ваљани разлози, тако да се жалбама неосновано приговара њиховом одсуству али и чињеничном сегменту који ово питање чини.

Описујући и утврђујући све елементе бића кривичних дјела кроз радње оптужених суд их склапа у једну цјелину и сходно томе из њих изводи и утврђује облик виности, дајући о томе јасне разлоге. Зато се супротни жалбени наводи о изостанку разлога о облику виности за квалификовани облик кривичног дјела не могу прихватити као основани.

У вези жалбеног навода да су свједоци А. и С.О. другачије описале одјећу оптужених од описа који суд интерпретира они су тачни. Међутим ова разлика се може размотрити у оквиру оцјене чињеничног стања а не може се сврстати у битну повреду која се односи на недостатке у разлозима пресуде, као што то чини жалба бранилаца Д. и П.

Супротно жалбеним наводима браниоца К. првостепени суд је правилно примијенио одредбе о изрицању казне за дјела у стицају за његовог браћеника и о томе дао довољно јасно образложење засновано на материјалној норми. Све што жалба наводи као одсуство разлога саржано је у члану 42. КЗ РС (жалба се погрешно позива на члан 56. Законика), па и дати разлози са тим кореспондирају. С друге стране приговор који се упућује за пропуст учињен у односу да оптуженог Б. (који није његов браћеник) гдје је приликом објављивања пресуде

утврђена казна затвора за кривично дјело из члана 149. став 2. КЗ РС од 18 година, а у отпракку пресуде 17 година (разлози би били и на његову штету јер је у пресуди наведена утврђена мања казна од објављене) не представља неразумљивост изреке у којој јединствена казна одговара оној која је саопштена приликом објављивања пресуде (у записнику о објављивању пресуде и у записнику о вијећању наведена је казна од 18 година). Овдје се ради о очигледној омашци у писању коју је могуће отклонити исправком пресуде, а не о супротности разлога изреци и садржини објављене пресуде и тиме битној повреди одредаба кривичног поступка коју жалба сугерише.

Основано се жалбама бранилаца К. и Д. указује да суд интерпретира да је одбрана тврдила како се оптужени нису познавали већ да се нису договарали да изврше кривично дјело. Међутим, оваква интерпретација става одбране и закључивање суда се не указује као одлучна чињеница тако да не спада у битне повреде одредаба кривичног поступка гдје их жалбе смјештају већ у дио чињеничне основе пресуде у оквиру које ће бити и размотрена.

Одбијањем приједлога за саслушање вјештака Самира Бабића, др Ријада Коњхоџића и Бруне Франића суд није повриједио право оптужених на одбрану јер је о томе дао садржајне и јасне разлоге. Ово се односи и на разлоге које наводи приликом одбијања саслушања вјештака Франића које је црпио из његовог налаза који није изведен као доказ на главном претресу. Само обијање и основ за закључивање суда да ли су предложени докази потребни или нису не повређује право оптуженог на одбрану. Сви ти разлози се морају цијенити у оквиру правилности и потпуности чињеничне основе побијане пресуде, када ће се оцијенити да ли су они били неопходни за правилно разрјешење спорних питања на која се предлажу.

Што се тиче приговора да суд поново анализира дио налаза вјештака о траговима на јакни која је као незаконит доказ издвојена, овај суд налази да ти приговори нису основани. Суд није своју пресуду засновао на налазу који се тиче овог предмета, а очигледно је омашком преузет приликом интерпретирања налаза што се види и по недовршеној реченици којом суд то излаже, а и сама жалба браниоца К. то примјећује. Све то указује да овај дио пресуде није неразумљив како то жалба овог браниоца тврди.

Одбијањем приједлога за саслушање свједока М.Х., за које је дао разлоге на претресу али не и у пресуди, првостепени суд није повриједио право оптужених на одбрану, под које жалбе овај пропуст подводе.

Свједок Н.В. је објаснио своја сазнања о садржини снимка надзорне камере, радњама које је предузео и о томе да снимак на одговарајући медиј преносе стручна лица, а он не зна да ли је то урађено. Одбрана не приговара садржини овог свједочења већ инсистира да јој се достави копија снимка која према стању ствари изнијетом на претресу не постоји. Зато остаје да се одлучна чињеница стања које је забиљежено на снимку цијени према исказу свједока, а то је у домену правилности и потпуности утврђених чињеница, а не повреде права на одбрану. Због тога се не може ни прихватити навод да јој је онемогућено да добије снимак са надзорне камере јер супротно изнијетом за његово непостојање не нуди ни један доказ.

Озбиљне приговоре жалбе упућују законитости доказа прибављених скидањем трагова барутних честица са руку оптужених и извјештајем ХТ Еронета који је својим дописом накнадно прибављао тужилац. За прибављање доказа скидањем трагова са руку и одјеће оптужених све радње су проведене правилно и у складу са законом, а о томе је првостепени суд дао јасне и одређене разлоге које као такве прихвата и овај суд и на њих упућује жалиоце. За прибављање извјештаја ХТ Еронет постојала је наредба суда и додатни извјештај који је на захтјев тужиоца прибављен од оператера у складу је са том наредбом, како у погледу времена на које се односи тако и на друге дијелове те наредбе. Очигледно је да је овим отклоњена грешка у првом извјештају и да тужилаштво није изашло изван својих овлашћења, па ни доказ који је прибављен није незаконит.

Везано за наредбу за ДНК која је достављена у Републику Србију неосновано се жалбе бранилаца позивају на кршење одредби закона који уређује област међународне правне помоћи. Овдје се ради о захтјеву који се непосредно упућује одговарајућој институцији друге државе и од ње тражи да по њему поступи. Овакво упућивање захтјева дозвољено је уколико установа на то пристане или домицилна држава те установе не покаже противљење. У конкретном случају институција која је спровела вјештачење прихватила је наредбу органа из Републике Српске и БиХ, а Република Србија се томе није противила, као и раније у низу других предмета. Према томе овим поступком није прибављен доказ на незаконит начин па ни жалбени приговори који то тврде нису основани.

Жалба браниоца К. приговара да докази које је тужилаштво приложило нису овјерени и тиме уподобљени оригиналу, а да при том не конкретизује о којим се тачно доказима ради већ користи неодређену формулацију „маса докумената“. Када би се и конкретизовао овај навод се може разматрати и оцјењивати у оквиру чињеничног стања утврђеног таквим доказима ако би се њихова аутентичност увјерљиво довела у сумњу, а не формалистичким приступом због одсуства овјере проглашавањем таквих доказа незаконитим, како то жалба погрешно сугерише.

Сходно свему до сада изложеном првостепени суд није починио битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г), е), з) и к) и став 2. ЗКП РС, као што то жалбе неосновано тврде.

Све жалбе бранилаца озбиљне приговоре упућују и чињеничној основи побијане пресуде, сматрајући да је она резултат погрешно и непотпуно утврђених одлучних чињеница.

Када се пажљиво анализира побијана пресуда и доказна грађа на којој је заснована, а у свјетлу ових жалбених приговора долази се до поузданог закључка да су они лишени реалне подлоге и потпуно без основа. Првостепени суд озбиљном оцјеном процесне грађе све радње оптужених ставља у одговарајући временски оквир чиме утврђује вријеме, а сходно томе и мјесто извршења кривичних дјела која се оптуженим стављају на терет. За то му поуздану основу првенствено даје траг кретања возила „БМВ“ од његовог одузимања у Мостару 22.7.2016. године, па до уништавања паљењем у Сарајеву 16.10. исте године. Ово

је временски оквир који суд попуњава другим радњама оптужених и доказима о њиховом кретању у том времену на простору који је одлучан за правилан закључак о њиховој вези са лишењем живота оштећеног Л., као и радњама које су предузете у смислу организовања тог лишења. Њихово познанство и дружење у критичном периоду својим исказима потврдили су свједоци К.П. и П.Д.. Ове исказе суд повезује са налазом вјештачења одузетих телефона и дописом мрежних оператера, правилно закључујући да су се оптужени у наведеном периоду кретали на подручју Сарајева и Источног Сарајева. Кретање возила „БМВ“ у критично вријеме улицом у којој је оштећени лишен живота суд поуздано утврђује цијенећи исказе свједока С.К. и Б.О., а доводећи их у везу са осталим доказима правилно закључује да се ради управо о возилу које су оптужени користили за извршење кривичног дјела. С друге стране оружје којим је оштећени лишен живота пронађено је у запаљеном возилу, па се његово набављање и држање од стране оптужених тиме поуздано утврђује у времену прије извршења кривичног овог дјела лишења живота. Записником о увиђају, као и на основу исказа свједока, које суд садржајно износи и образлаже, утврђено је мјесто и вријеме паљења овог возила, као и ефекти паљења у виду изазивања опасности за зграду и станаре зграде пред којом је то учињено. Брзо горење, развијање јаког пламена и разбуктавање ватре дају довољно упоришта за закључак суда да је возило запаљено на начин како се то прихвата и образлаже. ДНК налаз трагова на упаљачу и одјевном предмету, који су пронађени нагорели у близини мјеста гдје је возило запаљено, несумњиво доводе оптуженог В. у везу са возилом које је уништено ради прикривања трагова кривичног дјела, а тиме и са оружјем које је у њему пронађено и којим је оштећени лишен живота. Околност да је он лишен слободе, без доњег дијела одјеће, повезана са чињеницом да је доњи дио нагореле тренерке пронађен у контејнеру у близини паљевине возила, дефинитивно и несумњиво га идентификује као једно од лица из тог возила које су свједоци видјели како бјеже улицом послије његовог паљења. Када се ово доведе у везу са налазом вјештака а присуству могућих барутних честица на његовој руци тада суду остаје само да изведе једини могући закључак како је оптужени В. учествовао као саизвршилац у организованом лишавању живота оштећеног, оружјем које је пронађено у запаљеном возилу и свим другим радњама које се у изреци пресуде детаљно описују. Цијенећи исказе свједока А. и С.О. које су дале опис лица која су крај њих протрчала и шта су разговарала, а доводећи га у везу са исказима Е.Ђ., А.С., В.О., Е.Х. и Х.Р. суд правилно закључује да је управо оптужени В. лице које је протрчало у друштву са још једним мушкарцем и које је у гаћама лишено слободе у близини локације гдје је запаљено возило „БМВ“. Опис лица које су дале А. и С.О., присуство на његовој руци честица које могу да потичу од барутних гасова и лишење слободе у кратком времену, на релативно блиској удаљености од мјеста гдје је возило запаљено, заједно са свим доказима њихове међусобне повезаности који су горе изложени, одређују и потврђују оптуженог В. као другог саизвршиоца у овом кривичном дјелу. Све су то дијелови мозаика које суд успјешно склапа у једну заокружену цјелину и долази до поузданог закључка како су оптужени предузели све оне редње које су описане у изреци пресуде. Тиме су све одлучне чињенице из те изреке правилно и потпуно утврђене и не могу се прихватити као основани приговори жалби да је чињенична основа побијане пресуде дефектна.

Пошто није починио битне повреде одредаба кривичног поступка, а све одлучне чињенице је правилно и потпуно утврдио, првостепени суд је правилно оцијенио да се у њиховим радњама стичу сви елементи бића кривичних дјела тешког убиства из члана 149. став 2., недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. и изазивање опште опасности из члана 402. став 1., у стицају, и за та их дјела огласио кривим. Организовано лишење живота подразумијева више радњи које се предузимају у одређеном времену и на одређеном простору са циљем да се неко лиши живота. При томе број лица и постојање организације, у смислу везе између тих лица која карактерише организовану групу која у томе учествују, није одлучујући елемент већ су то првенствено радње којим се олакшава или стварају услови да се оно изврши, као што су набављање средстава извршења, возила, новца, извиђање терена, прикупљање обавјештења и слично, као и радње које су усмјерене на његово прикривање. Ово су све елементи који га чине блиским али и дистанцирају га од постојања организоване криминалне групе која захтијева да су у извршењу учествовала најмање три лица, што у конкретном није неопходно. Свијест о томе и хтијење последице представљају нужне компоненте, које по свом карактеру ове радње одређују као заједничке радње нужног саизвршалаштва. Организовање извршења овог кривичног дјела учинилац може да изврши дозвољеним радњама (нпр. легална куповина возила, оружја, средстава за везивање, маскирање и слично) али може да оствари и елементе бића неког кривичног дјела (нпр. крађа, фалсификовање пасоша, недозвољено набављање оружја, паљење нечије куће и слично). Зато су жалбени наводи да се не ради о лишењу живота на организован начин и повреди кривичног закона таквом правном квалификацијом оцијењени као неосновани.

Овај суд је жалбене наводе бранилаца оптужених о повреди кривичног закона, и то, да кривично дјело из члана 399. став 1. и 402. став 1., не могу егзистирати као самостална дјела, већ да су због примјене принципа консумпције, конзумирана кривичним дјелом тешког убиства, оцијенио као неосноване. Ово из разлога што се у конкретном случају ради о три потпуно различите радње извршења и то у погледу времена и начина извршења, као и последица дјела, како је то назначено у изреци пресуде, тако да по налажењу овог суда наведена кривична дјела постоје као потпуно самостална дјела, с обзиром да између истих не постоји привидни идеални стицај по основу консумпције која подразумијева да биће једног кривичног дјела редовно и у потпуности обухвата биће неког другог кривичног дјела. Зато се не може говорити о привидном реалном стицају уколико је једно кривично дјело извршено након и ради прикривања претходно извршеног кривичног дјела, већ исти представљају стицај два кривична дјела. Ово се односи и на претходно набављање и држање оружја за извршење кривичног дјела тешког убиства, које је свршено самим набављањем, па због његове опасности законодавац и прописивањем строге казне затвора до пет година захтијева да оно самостално постоји. Дакле, ради се о реалном стицају три кривична дјела, како то суд правилно закључује, а не привидном реалном стицају како то жалбе сугеришу.

Овај суд је у вези са жалбама републичког јавног тужиоца, бранилаца оптуженог Б. и примјеном члана 322. ЗКП РС за оптуженог В., испитао и одлуку о кривичним санкцијама, па је нашао да су жалбе тужиоца и оптуженог В. неосноване, док је жалба бранилаца оптуженог Б. дјелимично основана.

У својој жалби тужилац се углавном бави елементима бића кривичног дјела, указујући на његову тежину и посљедице, запријећену казну, а што је првостепени суд све правилно утврдио и правилно се определијелио да оптуженим изрекне казне затвора, а не дуготрајног затвора, па нема мјеста строжем кажњавању за које се неосновано залаже.

Код одмјеравања казне оптуженом В.у правилно су цијењене све отежавајуће околности, посебно да се ради о вишеструком повратнику, док олакшавајућих околности и по налажењу овог суда нема. Све те околности су се довољно одразиле у врсти и висини појединачно утврђених казни и изреченој јединственој казни, па су и по налажењу овог суда појединачно утврђене казне затвора за кривично дјело тешког убиства из члана 149. став 2. у трајању од осамнаест година, кривично дјело недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. и изазивање опште опасности из члана 402. став 1. КЗ РС казне затвора у трајању од по једне године и шест мјесеци и изречена јединствена казна затвора у трајању од деветнаест година права мјера казне којом ће се остварити законом прописана сврха кажњавања.

Одмјеравајући казну оптуженом Б. првостепени суд погрешно закључује како код њега нема олакшавајућих околности, док прецјењује утицај раније осуђиваности за кривично дјело кривотворења исправе почињено у Републици Хрватској, као отежавајућу околност. Чињенице које жалбе истичу да је он ожењен, отац двоје дјеце, млађе лице, произилазе из саме пресуде, а по својој природи појединачно и у цјелини јесу олакшавајуће околности. Оцијењене заједно са значајем отежавајуће околности и везано за околности самог кривичног дјела, указују да је казна затвора у трајању од 17 година, која му је побијаном пресудом утврђена за кривично дјело тешког убиства из члана 149. став 2. КЗ РС, престога и да је права мјера казна затвора у трајању од 15 година, коју му је овај суд за то дјело утврдио, док су утврђене казне од по девет мјесеци затвора за кривична дјела недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. и изазивање опште опасности из члана 402. став 1. КЗ РС правилно одмјерене, тако да јединствена казна затвора у трајању од шеснаест година представља праву мјеру казне којом ће се остварити сврха кажњавања коју закон прописује. Ради тога овај суд је дјелимично уважио жалбе његових бранилаца, преиначавајући на наведени начин првостепену пресуду у одлуци о казни.

Испитујући одлуку о мјери безбједности овај суд налази да је првостепена пресуда правилно од оптужених одузела предмете употребељене за извршање кривичног дјела. Ови предмети су одузети на основу императивне законске одредбе члана 399. став 7. и члана 62. став 1. и 2. КЗ РС тако да приговори жалбе браниоца Д. и П. које базира на праву својине и погрешној примјени одредбе материјалног закона нису основани.

С обзиром на изложено овај суд је на основу члана 328. став 1. ЗКП РС жалбе републичког јавног тужиоца и браниоца оптуженог С.В. одбио као неосноване, а дјелимично уважио жалбе бранилаца оптуженог А.Б. и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић